Elektronicznie podpisany przez:
Krzysztof Nowak
dnia 3 września 2020 r.

WOJEWODA ŚLĄSKI

NPII.4131.1.796.2020 Katowice, dnia 3 września 2020 r.

Rada Miasta Katowice

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXII/551/20 Rady Miasta Katowice z dnia 30 lipca 2020 r. zmieniająca uchwałę w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice, w części określonej w § 5 ust. 2 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 13b ust. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r. poz. 470 ze zm.), dalej, jako "ustawa" w związku z art. 7 Konstytucji RP.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 30 lipca 2020 r. Rada Miasta Katowice przyjęła uchwałę Nr XXII/551/20 w zmieniająca uchwałę w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice.

Przedmiotową uchwałą Rada Miasta Katowice postanowiła, że Regulamin poboru opłat w strefie płatnego parkowania miasta Katowice (SPP)" stanowiący załącznik nr 3 uchwały nr XIII/295/19 Rady Miasta Katowice z dnia 24 października 2019 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2019 r. poz. 7295 z późn. zm.) otrzymuje brzmienie określone w załączniku do niniejszej uchwały.

W podstawie prawnej uchwały wskazano m.in. art. 13b ust. 3 i ust. 4 i art. 13f ust. 2 ustawy.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy *Korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania*, zaś na podstawie art. 13b ust. 1 ustawy *Opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a, pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo*.

W art. 13b ust. 2 ustawy postanowiono, że *Strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, a to w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej,* zaś zgodnie z art. 13b ust. 3 ustawy *Rada gminy (rada miasta) na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta*

miasta), zaopiniowany przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach, może ustalić strefę płatnego parkowania.

Art. 13b ust. 4 ustawy stanowi, że *Rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania lub śródmiejską strefę płatnego parkowania:*

1)ustala wysokość opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a lub b, z tym że opłata za pierwszą godzinę postoju pojazdu samochodowego nie może przekraczać:

a)w strefie płatnego parkowania - 0,15% minimalnego wynagrodzenia, w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2018 r. poz. 2177 oraz z 2019 r. poz. 1564),

b)w śródmiejskiej strefie płatnego parkowania - 0,45% minimalnego wynagrodzenia, o którym mowa w lit. a;

2)może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi;

3)określa sposób pobierania opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdza, że ww. uchwała podjęta została w części z istotnym naruszeniem prawa.

Rada Miasta Katowice w § 5 ust. 2 załącznika do uchwały postanowiła, że *W przypadku stwierdzenia przez MZUiM braku uiszczenia opłaty dodatkowej w ciągu 14 dni od wskazanej w zawiadomieniu daty postoju pojazdu samochodowego w SPP podlega ona ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej*.

Zgodnie z art. 40d ust. 2 ustawy, opłaty, o których mowa w art. 39 ust. 7ab pkt 5 i art. 40 ust. 3, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, opłaty, o których mowa w art. 13f ust. 1, oraz kary pieniężne, o których mowa 13k ust. 1-2d, art. 29a ust. 1 i 2 i art. 40 ust. 12, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Zatem Rada przepisem § 5 ust. 2 załącznika do uchwały istotnie naruszyła prawo, modyfikując przepis wyższej rangi, co może prowadzić do jego odmiennej interpretacji na tle stosowania uchwały. Poza tym powtarzanie w uchwale uregulowania ustawowego pozostaje także w sprzeczności § 118 w zawiązku z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz.U z 2016 r., poz. 283) oraz narusza zasady z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP. Stanowisko to potwierdza orzecznictwo sądowe, z którego wynika, że nie jest dopuszczalne powtórzenie w akcie wydanym przez organy samorządowe regulacji ustawowych, bowiem takie powtórzenie "powoduje ponowne nadanie aktowi ustawowemu klauzuli obowiązywania sytuacji gdy ustawowy akt obowiązuje już na innej podstawie prawnej, zaś organ samorządowy nie posiada uprawnień do stanowienia aktów rangi ustawy". Ponadto komentowane powtórzenie może wywołać u adresatów norm wadliwe przekonanie, że transponowane na grunt lokalny normy prawa powszechnie obowiązującego są jedynie normami prawa miejscowego, które wiążą wyłącznie na obszarze właściwości lokalnego prawodawcy (tak: WSA w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z 2 marca 2011 r., sygn. akt II SA/Go 15/11 i powołane tam orzecznictwo, publ.).

Bezspornym jest, że niniejsza uchwała organu stanowiącego, wydana na podstawie art. 13b ust. 3 i ust. 4 oraz art. 13f ust. 2 ustawy o drogach publicznych, ma charakter aktu prawa miejscowego w rozumieniu art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, jest więc aktem normatywnym powszechnie obowiązującym na danym terenie.

Wskazać należy również, że realizując kompetencję organ stanowiący musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenia prawa. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie ugruntował się pogląd dotyczący wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Zatem, jeżeli organ stanowiący wychodzi poza wytyczne zawarte w upoważnieniu bądź działa bez upoważnienia mamy do czynienia z przekroczeniem kompetencji, co musi skutkować zastosowaniem środków nadzorczych.

Przepis art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminny stanowi, iż uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, iż uchwała Nr XXII/551/20 Rady Miasta Katowice z dnia 30 lipca 2020 r. zmieniająca uchwałę w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice, została podjęta z istotnym naruszeniem obowiązującego prawa, co czyni stwierdzenie jej nieważności we wskazanej części uzasadnionym i koniecznym.

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Z up. Wojewody Śląskiego

Krzysztof Nowak
Wydział Nadzoru Prawnego - Dyrektor Wydziału
Nadzoru Prawnego